

saa meget bedre kunde vise denne Hensynsfuldhed, som der ikke hidtil havde knyttet sig større danske Interesser til Østgrønland og formodentlig heller ikke vil komme til det i en overskuelig Tid.

Efter den Undersøgelse, som Udenrigsministeren foretog af Stemningen, havde vi, maa jeg tilstaa, Grund til at antage, at ogsaa andre Partier indtog det samme Standpunkt, og vi er derfor i nogen Grad forbavsede over at være forladt af forskellige Repræsentanter for to Partier, som oprindelig gav deres Tilslutning til Optagelse af Forhandlinger. Da Forhandlingerne blev optaget, burde man have taget Afstand, hvis man ønskede at tage Afstand i denne Sag; nu da Forhandlingerne er ført til Ende, er det ubegrundet at tage Afstand og rejse Strid om denne Sags Løsning. For mit Partis Vedkommende ændres imidlertid intet ved andres Færd; vi har faaet vor Opfattelse underbygget gennem de førte Forhandlinger, og vi kan derfor tiltræde den Overenskomst, som knytter sig til det foreliggende Forslag om Bemyndigelse for Regeringen til at afslutte denne og afgive den omtalte Note. Vi ved, at Sagen har faaet en grundig Undersøgelse og alsidig Bedømmelse ikke blot af Delegationens 4 Medlemmer, men ved talrige Erklæringer og Undersøgelser fra sagkyndig Side, foretagne baade gennem Udenrigsministeriet og Delegationen; denne Sag er ikke ført til det nuværende Punkt uden en grundig Prøvelse, ogsaa Prøvelse af alle de Indvendinger, der nu fra saakaldt sagkyndig Side føres frem.

Vi kan derfor, som alt sagt, tiltræde det foreliggende Forslag, og vi kan gøre det af følgende Grunde:

For det første, fordi Danmarks Højhedsret ikke er rokket, tværtimod, den understreges ved den Handling, vi her anbefaler at øve, en Handling, som kun kan øves af den suveræne Stat.

For det andet, fordi Eskimoernes Stilling heller ikke berøres. Vi har i vort Parti altid næret den største Interesse for Beskyttelsen af Eskimoerne, og derfor har Partiet og jeg personlig gennem den lange Række af Aar, hvor jeg som mit Partis Repræsentant har deltaget i Forhandlinger om Grønland, altid hævdet Rigtigheden af at opretholde Monopolet, samtidig med at vi indenfor Monopolets Omraade ønsker at gøre det bedst mulige i Retning af at udvikle Skolen og anden Kulturbevægelse til Gavn for en fornuftig Udvikling af den eskimoiske Befolkning. Jeg tror fremdeles, det vilde være halsløs Gerning at gaa

til Monopolets Ophævelse. Der er ingen Tvivl om, at hvis Danmark fortsat vil have den ærefulde Stilling med Hensyn til Eskimoernes Behandling, som det har, maa man opretholde denne Monopoltilstand og indenfor den bidrage til Udviklingen af den eskimoiske Befolknings hele Stade. Dette er der fuld Basis for ved den Overenskomst, som foreligger. Der er fuld Basis for den fortsatte Beskyttelse af Grønlands indfødte Befolkning, og det slaas netop fast i Overenskomsten, at den danske Regering fremdeles har det i sin Haand at sørge for, at der vaages over den eskimoiske Befolkning, og at det er den danske Regering, der giver de Regler, der fortsat vil være nødvendige til Sikring af Eskimoernes Interesser.

Dernæst kan vi tiltræde Overenskomsten, fordi vi ikke vil være med til at spærre arktiske Egne for et Folk, der har udøvet Erhverv dér gennem Slægtled efter Slægtled, naar dette Folk i øvrigt vil underkaste sig de Regler og Bestemmelser, som vi af Hensyn til den indfødte grønlandske Befolkning maa kræve opretholdt ogsaa i Fremtiden. Og det er jo ikke bestridt fra norsk Side — det er tværtimod anerkendt —, at det er Danmark, der har Retten til at drage Omsorg for den indfødte Befolknings Sikkerhed, saa langt som vor Evne hertil rækker. Jeg er enig med den ærede foregaaende Taler (J. C. Christensen) i, at nogen stor Kontrolvirksomhed kan Danmark fornuftigvis ikke etablere paa dette fjerntliggende Sted; man maa stole paa, at der i begge Nationer vil leve en Forstaaelse af den Pligt, man har til at overholde de en Gang givne Regler.

Dernæst kan vi, som alt sagt, ogsaa tiltræde Overenskomsten, fordi vi ikke derved ser nogen dansk Erhvervsinteresse truet, i hvert Fald ikke paa nogen anden Maade, end det altid har været Tilfældet, ogsaa inden vi begyndte at beskæftige os med Afslutningen af en Overenskomst.

Endelig er det en særdeles stærkt virkende Grund for os, at det forekommer os at være mere værdifuldt at bidrage til Opretholdelsen af det gode naboventlige Forhold mellem to saa beslægtede Folk som det norske og det danske end at pukke paa, at det er os, der nu skal gøre Indrømmelser til det andet Land. Opretholdelsen af den Samfølelse i Norden, som vi hidtil har kunnet glæde os over, og som har givet sig smukke Udslag i den overmaade vanskelige Periode, vi gennemlevede fra 1914 til Krigens Slutning, den Samfølelse, der er kommet til Udtryk ved forskellige Lejligheder, er for os adskilligt vigtigere end nogle Ung-